

[Henry Christensen.]

altså med yderligere styrke problemet over for folketinget, om det ikke er nødvendigt at foretage en samlet afvejning, også af på hvilken måde de forskellige forbedringer af pensionsordningerne skal give sig udslag i forhold til tjenestemændene. Folketinget kan nok kun foretage en rigtig afvejning af det sæt af problemer, der her rejser sig, hvis vi foretager den samlet.

Dér, hvor kritikken i alt fald for mit partis vedkommende må sætte stærkest ind, er over for den omstændighed, at vi her bliver stillet over for et forslag om en tillægspensionsordning, der alene vedrører arbejdsmarkedets parter eller alene vedrører lønmodtagerne. Jeg vil naturligvis erkende, at arbejdsmarkedets parter var fuldt berettigede til at lave en tillægspensionsordning, der vedrørte deres folk alene, hvis det var noget, der kunne gennemføres af arbejdsmarkedets parter selv. Hvis der i den forbindelse stilledes krav om særlige ændringer i reglerne om tilsynet med pensionskasser o. lign., tror jeg folketinget ville være positivt indstillet heroverfor. Men det er noget andet, vi er stillet over for her.

Vi er stillet over for en ordning, som ikke er en ren præmiereservepensionsordning. Vi er stillet over for et lovforslag, der netop sigter på at vedstå en særlig form for solidaritet over for vore ældre medborgere. Jeg tror, der er almindelig forståelse for og vilje til at acceptere denne form for særlig solidaritet over for de ældre. Men en sådan ordning kan kun gennemføres ved en særlig lovgivning, en lovgivning, der pålægger samfundets borgere særlige forpligtelser. Dette er det kun en lovgivning, der kan gøre. Dette følger også af, at det ikke bare drejer sig om arbejdsmarkedets parters 700.000, men om 1,1 mill. lønmodtagere, altså også flere hundrede tusinde, der ikke er omfattet af arbejdsmarkedets organisationer.

Her er det, jeg må gøre gældende, at hvis folketinget stiller sig den opgave at forsøge at løse problemet om en almindelig tillægspensionsordning, der bygger på de principper, som vi kender, og som jeg her har omtalt, er det folketingets opgave ikke at skabe nye, blot midlertidige skel imellem befolkningsgrupper, men at sikre, at der skabes en ordning, hvorefter borgerne så langt, som

det er muligt, stilles lige over for de muligheder, lovgivningen åbner.

Vi har i den lange periode, hvori vor sociale lovgivning er blevet bygget op og har skabt bedre vilkår for vore ældre medborgere, arbejdet med et skel, som vi dog efterhånden er blevet enige om at søge at komme væk fra, nemlig dette, som har været naturligt i hele udviklingen, at det var den lange række af vore dårligt stillede ældre medborgere, samfundet måtte hjælpe først og mest. Det var et socialt betonet skel, men her stilles vi over for et skel af en anden art. Her stilles vi over for et skel, der er begrundet i den klasse, det erhverv eller den samfundsgruppe, de pågældende tilhører. Jeg erindrer faktisk ikke nogen lejlighed, hvor vi i vor lovgivning på den måde har skabt en særlig gunstig ordning for personer, som tilhører én samfundsgruppe, og foreløbig holdt en række andre medborgere udenfor.

Der er jo også, som vi alle er klar over, den særlige ting i denne lovgivning, at for de ældre medborgere, dem, der er i alderen fra 40 år og opefter, og som i øvrigt kan komme ind under loven, tilvejebringes der en ordning, hvor den ydelse, de vil modtage, klart overstiger den indbetaling, de pågældende kommer til at præstere; i gunstigste fald kan de, der hurtigst kan komme ind under ordningen, for et beløb af 172 kr. på 1 år erhverve sig adgang til en tillægspension på 600 kr. fra deres 67. år, og så længe de lever.

Jeg tror ikke, der er nogen, der ikke ønsker at medvirke til at tilvejebringe denne ordning; men kan vi skabe et skel, der betyder, at en lang række borgere af lovgivningsmagten får tilvejebragt denne mulighed, til trods for at deres økonomiske vilkår kan være væsentligt bedre end vilkårene for en lang række andre ældre borgere, der holdes udenfor? Vi må også se i øjnene, at det er lovgivningsmagten, der giver sin kraft og autoritet til denne ordning; men det er naturligvis produktionen, der gennem de priser, der skal betales for varerne, i sidste ende kommer til at udrede omkostningerne, og priserne kommer alle landets borgere til at være med til at betale.

Det er derfor for os et centralt punkt, at denne lovgivning, som vi i princippet